

tigt, at der er en streng Censur, strengere paa en vis Maade end Censuren hos os, men det er ikke rigtigt, at man i England ikke har Lov til at oprette Theatre. Man kan i London saa meget man vil oprette Theatre. (Justitsministeren: Ikke til at give Skuepil). So, ogsaa til at give Skuepil, men man er under en Censur, som udøbes ret strengt med Hensyn til Skuespillets Indhold, medens der ikke er Tale om nogen Censur med Hensyn til den Genre, som disse Theatre kunne opføre. Den ærede Justitsminister fandt, at det var en Feil ved Lovforslaget, at det ikke strakte sig til Provindserne, men kun angik Kjøbenhavn, og det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (M. S. Larsen) tiltraadte dette, medens han ellers gav mig sin Tilslutning, som jeg saa meget mere paaafjønner, som den ikke er sædvanlig for mig. Denne Indvending forekommer mig nu ikke at have særdeles Meget at sige, men den overraskede mig noget i den ærede Justitsministers Mund. Jeg kan gjerne gaa med til at udstrække Theatrefrihed til Provindserne, det har jeg ikke det Mindste imod, men naar Justitsministeren først stiller sig saaledes, at han ikke vil have Theatrefrihed i Kjøbenhavn, forekommer det mig ikke rimeligt eller altsor spøgfuldt, at han vil have Theatrefriheden udstrakt til Provindserne. Gaar man ud fra, at der ingen Theatrefrihed skal være, saa kan man ikke brede en Anden, at han ikke har medtaget Provindserne. Det er der ingen Grund til. Sagen vil naturligvis ikke kunne gennemføres, naar Ministeren vil vedblive at staa paa det nuværende Standpunkt, at han vil summe sig til 1898. Maaſte er han endnu Minister til den Tid; jeg anser det slet ikke for usandsynligt efter alt Foreliggende; hvis der skænkes den ærede Minister et Liv, vil der nok samtidig skænkes ham Embede i den Tid, han har tilbage at leve i, men vil han summe sig saa længe, saa er det i alt Fald meget tvivlsomt, om Loven kan komme ud i alt Fald i en for Theaterforholdene gunstig Stikelse. Ministeren gik jo iøvrigt ud fra, at han vil ikke have nogen Forandring, men holde paa, hvad der bestaar. Noget Grund angav Ministeren rigtignok ikke. Det var i alt Fald kun Grunde af løs Art, han fremkom med, saaledes at det var en farlig Bet at komme ind paa at give Theatrefrihed i Kjøbenhavn, at det var Noget, man vel skulde betænke sig paa, Noget, som ogsaa andre Steder har givet Anledning til mange Overveielser og andre saadanne Ting, som det ikke er vanskeligt at sige, men som forekommer mig ikke have Noget paa sig i Dieblirket. Jeg vil her

med det Samme henvende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Haffner). Dette ærede Medlem gik ud fra et Spæthøkerstandpunkt, om jeg saa maa sige. Han sagde saaledes: hvorledet kan det gaa an, at enhver Spæthøker skal kunne blive Theaterdirektør? Jeg veed nu ikke, hvorfor det skulde være saa forfærdelig fremt. Der kunde tænkes Spæthøkere, der ere overordentlig æsthetisk dannede, som have mere æsthetisk Dannelse end selve Kultusministeren. Jeg kan ikke indse, at en Mand, fordi han driver en vis Handel, skal være udelukket fra æsthetiske eller kunstneriske Interesser. Men skal Beteqnelsen Spæthøker være et Udtryk for en Mand, der ikke har æsthetiske, kunstneriske eller literære Interesser, saa skal man lægge Mærke til, at Tilstanden i Dieblirket er jo den, at en saadan Mand, hvis han har de fornødne Penge, kan blive Theaterdirektør i Kjøbenhavn. Det kan hverken Justitsministeren eller Kultusministeren forhindre. Selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds kan blive Theaterdirektør i Kjøbenhavn, naar han ønsker det. Han behøver ganske simpelt blot at købe den Ret, som Landmandsbanken har gjennem den Bevilling, den eier. Det maa den ærede Minister vide ligesaa godt som jeg, og jeg begriber derfor ikke, at han vil sige, hvad han har sagt. Dagmartheatret styres jo rent tilfældig af en Mand, der vælges af et Aktieselskab, som er stiftet paa et andet Omraade. Det er klart, at jeg ikke angriber den Mand, der i Dieblirket tilfældigt er Direktør for Landmandsbanken, men en saadan Mand er faktisk Theaterdirektør i Kjøbenhavn, og det er rent tilfældigt, hvem der bliver det. Et lignende Forhold bestaar med Hensyn til Kasino. Det eies af et Aktieselskab; jeg veed nok, at dette skal have en af Ministeriet autoriseret Direktør, men hvad betyder Direktøren? Den, der betyder Noget, er den, der har kjøbt eller leiet Theatret. Konfortiet vælger Direktøren, det engagerer Skuespillerne, og der opføres de Skuepil, det forlanger. Det er altsaa virkelig saaledes her i Byen, at en Spæthøker, naar han har Penge, kan drive et Theater, og en Forandring i dette Forhold kan man ikke komme ind paa uden ganske at forandre den nu bestaaende Tilstand. Vil den ærede Minister have sine Ord forståede saaledes, at han f. Ex. fra 1898 ingen Bevilling mere vil give til Theatre? Jeg kunde godt tænke mig, at en Regjering — jeg veed jo ikke, om den ærede Minister vilde hentyde dertil; han er saa forsigtig i sine Udtalelser, at Ingen kan vide, hvad han mener — kunde komme til